

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Пловдив, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветан Ил. Цветков

Членове: Петко Ив. Минев
Веселина Т. Семкова

при участието на секретаря Даниела Пл. Дойчева
в присъствието на прокурора Ваня Т. Христова
като разглежда докладваното от Веселина Т. Семкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300601913 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава ХХІ НПК и същото е образувано по въззивна жалба на подс.А. П., подадена чрез защитника му адв.Н. С. срещу Присъда №130/20.06.2022г. по НОХД №1067/2022 г. по описа на Районен съд – Пловдив, ХХІІ н.с. Със същата подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление чл. 343б, ал.3 НК, като на осн. чл.54 НК е **ОСЪДЕН** на **ЕДНА ГОДИНА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА И ГЛОБА** в размер на 500 лева. Изпълнението на първото наказание на осн. чл.66, ал.1 НК е отложено за срок от ТРИ ГОДИНИ, както и на осн. чл.59, ал.2 вр. ал.1, т.1 и т.2 НК от срока му е приспаднато времето, през което подс.П. е бил задържан по реда на ЗМВР за времето от 20.01.2022 г. до 21.01.2022 г., като един ден задържане е зачетен за един ден лишаване от свобода. На осн. чл.343г вр. чл.343б, ал.3 вр. чл.37, ал.1, т.7 НК подсъдимият е лишен от право да управлява МПС за срок от **ЕДНА ГОДИНА**, като от този срок на осн. чл.59, ал.4 НК е **ПРИСПАДНАТО** времето, през което е бил лишен от това право по административен ред, считано от 20.01.2022г. до влизане на присъдата в сила.

Касателно вещественото доказателство - 1 бр. полеви тест Дрегер „Drug Check 3000 STK5 С СЕР № REF 8325581 е постановено УНИЩОЖАВАНЕТО му като вещ без стойност след влизане на присъдата в сила. В тежест на подсъдимия на осн. чл.189, ал.3 НПК са възложени разноските по делото в размер на 400 лева, платими в полза на ПдРС. Претендира се отмяна на съдебния акт, признаване на подсъдимия за невинен и оправдаването му по повдигнатото обвинение, алтернативно редуциране размера на наложените наказания до предвидения в закона минимален размер.

В съдебно заседание представителят на обвинението пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда.

Подсъдимият П. в съдебно заседание моли за оправдаване, а защитникът му адв.С. предлага на съда да отмени жалената присъда и постанови оправдателна, алтернативно поради липса на мотиви да върне делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане.

Пловдивският окръжен съд като въззивна инстанция, след като се запозна със събраните по делото доказателства, както и с наведените във въззивната жалба и допълнението ѝ оплаквания, проверявайки правилността на обжалваната присъда в пределите на чл.314 НПК, прие за установено следното:

А. А. П., е роден на ***, живущ в с.***, обл.Пловдив, ***, български гражданин, със средно образование, понастоящем трудовоангажиран в производствената дейност на цех за монтаж на ел.автомобили, неженен, неосъждан, ЕГН *****,

На 20.01.2022 г. свидетелите Н. Г., И Г. и Т.Н., всички *** при РУ - гр. С при ОД на МВР – Пловдив, били на работа дневна смяна за времето от 07.00 до 19:00 часа. В изпълнение на служебните си задължения по опазване на обществения ред и охрана безопасността на движението, свидетелите извършвали обход на поверения им район, а именно - с.Ново село, обл. Пловдив, като се движели с патрулен автомобил с обозначителни знаци „Опел Астра“ с рег. № **. Около 10.40 часа на 20.01.2022 г. до кръстовището на ул. „Първа“ с ул.„Втора“ в с.Ново село, обл. Пловдив, свид. Н. спрял движещ се лек автомобил „Тойота Селика“ с рег. № **, управляван от подс.А. П.. След като се легитимирали, полицейските служители извършили проверка на документите на автомобила и водача, установявайки, че

превозното средство се управлява лично от подсъдимия. Доколкото поведението на последния било нервно - ръцете му треперели, отговарял неадекватно, то същият бил поканен да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, което било извършено в сградата на РУ- С, тъй като атмосферните условия на пътя не позволявали осъществяването на некомпromетирана проба. До учредението подсъдимият сам управлявал колата си, следвайки патрулния автомобил, доколкото преди реализиране на тестването липсвало каквото и да било основание за ангажиране отговорността на водача му, съответно такова, че да му бъде забранявано да продължи управлението на автомобили си, поради което неоснователно се явява изтъкнатото в тази насока възражение в жалбата. Същото било предприето за реализация от свидетели Г. и Н., тъй като именно те били сред служителите на РУ-С, осъществяващи контрол на пътното движение и запознати с методическите указания за работа с полеви тест „Dreger DrugChek 3000“ и система „Dreger DrugTest 5000“, видно от представения протокол /л.31 от делото/. Доколкото подс.П. не извършвал качествено пробата, то свид.Г. се намесил, като „натъркал“ венците му. Самата проверка била извършена с тест Дрегер Drug Check 3000 STK5 с № REF 8325581, отчетел положителен резултат за употреба на амфетамин, който със Заповед №8121з-1186/13.09.2017 г. на МВР /л.29 от делото/ е установен като такъв за проверка употреба на наркотични вещества или техни аналози от водачите на превозни средства, както и съгласно писмо на „Дрегер сейфти България ЕООД е реализирано уведомление за пускането му на територията на РБ /л.30 от делото/. Всичко това намерило отражение и в съставения протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества средства или техни аналози, в който са налични вписвания и относно начина на управление на МПС-то от страна на водача, които от своя страна не се счетени от проверяващите за нарушения на правилата за движение по пътищата, налагащи ангажиране отговорността на подсъдимия и за тях. Ето защо и наведените в тази насока възражения в допълнението към въззивната жалба се явяват неоснователни. От своя страна подс.П. обяснил на свид.Г., че е употребил амфетамин в компания по време на коледните празници. Свид.Н. му съставил АУАН с бл. № серия АД № 229903 и издал талон за медицинско изследване, които подсъдимият подписал без възражения. Непосредствено след това бил откаран в МБАЛ – Пловдив от свид.Г. и негов колега, където

пред дежурен лекар отказал да даде кръвна проба и такава за урина, за което също се подписал, видно от приложения лист за преглед на пациент /л.20 ДПво/.

Във връзка с представените пред решаващия съд амбулаторен лист № 000028, издаден от лекар по дентална медицина, касаещ зъбния статус и назначена терапия на подс.А. П., ведно рецепта, назначена в хода на първоинстанционното съдебно следствие била съдебно-медицинска токсикологична експертиза. Експертното становище по същата сочи, че лекарствените продукти „Солпадеин“ и „Клиндамицин“, частично елиминиращи се и със слюнката на подс.П., не са повлияли резултата на техническото средство, при което е било установено наличие на амфетамин. Експертът е посочил, че лекарствените препарати „Авирон Рапид“, „Аспирин“ и „Витамини“ не могат да доведат до отчитане на положителен резултат за наличие на амфетамин. При еднократен прием на доза 3-30 мг. амфетамин се установява, че постъпва за 5 - 20 минути в организма и може да се задържи в кръвта между 6.8 и 24.6 часа.

Така установената фактология съвсем правилно първоинстанционният съд е приел, че се потвърждава от събрания по делото доказателствен материал:

-писмени доказателства и писмени доказателствени средства, прочетени и приети по надлежния ред на осн. чл. 283 НПК: талон за изследване № 091706 от 20.01.2022 г., протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества и техни аналози от 20.01.2022г., АУАН с бл. № 229903/20.01.2022г., амбулаторен лист № 000028, издаден от лекар по дентална медицина, касаещ зъбния статус и назначена терапия на подс.А. П., заедно с рецепта, справка за съдимост, характеристична справка, справка за нарушител/водач, справка КАТ, както и събраните такива във въззивното производство: Заповед №8121з-1186/13.09.2017 г. на МВР, протокол и писмо.

-заключението на съдебно-медицинската токсикологична експертиза, което правилно е възприето като обективно и компетентно изготвено;

-вещественото доказателство- полеви тест „Drug Check“ 3000 STK5 със сериен номер REF 9325581;

-гласни доказателствени средства, а именно показанията на

свидетелите Н. Г. и Т. Н., дадени в хода на съдебното следствие, ведно с тези от досъдебната фаза касателно датата на инкриминираното посегателство, марката, модела и регистрационния номер на управляваното от подсъдимия МПС към процесната дата, приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния ред, на свид.И Г., както и частично от показанията на свид. П.А и обясненията на подс.П.. Всъщност всички те са еднопосочни касателно поведението на подсъдимия на инкриминираната дата от момента на спиране за проверка на управляваното от него МПС до отвеждането му за даване на кръвна проба в медицинското заведение. Ето защо съвсем коректно като обективни, логични, последователни и хармонизащи помежду си на същите вяра е дадена в пълна степен, с изключение на указаната по-долу част от показанията на свид.Г.. Изтъкнатите в жалбата разминавания между заявеното от свидетелите – *** относно колко точно метра преди спирането са наблюдавали автомобила на подсъдимия и времетраенето на самото тестване са несъществени, поради което не оказват влияние върху преценка достоверността им. Същевременно напълно резонно не са кредитирани с необходимото доверие показанията на свид.П.А и обясненията на сина ѝ относно мотива, поради който последният е отказал даване на кръвна проба и проба за урина за изследване във връзка с предходната констатация за употреба на амфетамин посредством теста, а именно съобщеното му от свид.Г., че за изследването се налага да заплати сумата от 500 лева. Доколкото нито от показанията на свидетелите - тримата *** се установява указание в тази насока да е било давано на подс.П., нито самият той било при връчване на талона за медицинско изследване, било при отразяване на отказа му за даване на кръвна проба и проба за урина е заявил причината за това, респ. да е вписал същата при полагане на подпис в изготвения лист за преглед на пациент, нито налични са данни разговор в тази насока да е бил осъществен с лекаря, провел прегледа му, то съвсем прецизно въпросните гласни доказателствени средства не са кредитирани. Липсата на обективни доказателствени източници в тяхна подкрепа напълно законосъобразно е отчетена от първостепенния съд, поради което същият коректно е счел, че в тази им част показанията на майката са изцяло заинтересовани, а обясненията на подс.П. в цитираната част представляват негова защитна позиция във връзка с повдигнатото му обвинение, която не е доказателствено подкрепена, поради което и изтъкнатото в тази насока възражение се явява неоснователно.

Никъде в акта си първостепенният съд не е изтъкнал самата родствена връзка между свид.П.А и подсъдимия като основание да не се кредитират частично показанията ѝ. Единствено е посочил, че именно същата се явява основание за внимателната им преценка. Ето защо и съвсем коректно е възприел с необходимото доверие тази част от тях, която съответства на доказателствената съвкупност, цитирана по-горе, а от друга страна, не е дал вяра на останалата им част – отразена по-горе, тъй като макар и да хармонира със заявеното от подсъдимия, то не намират доказателствена опора. Фактът, че показанията на майката и обясненията на нейния син в определена своя част не са доказателствено обезпечени и чрез други надлежни източници на доказателствена информация съвсем точно е отбелязан от контролирания съд и на тази основа същият е взел становище кои доказателства да кредитира и кои не. В този смисъл несъстоятелни се явяват и изтъкнатите в указаната насока възражения в жалбата. От друга страна, действително пред първостепенния съд свид.Г. е споделил, че познава подсъдимия от по-рано, когато при съвместна проверка с колеги е било открито пликче с марихуана в управляван от него автомобил. Така изложеното от цитирания свидетел само по себе си не обосновава извод за предубедеността му, нито пък е основание за дискредитиране на тези му показания, доколкото същият единствено е споделил впечатленията си от по-ранен контакт с подсъдимия, но не и относно съдебното му минало, както несъстоятелно изтъква защитата в жалбата.

Събраната по делото доказателствена съвкупност обосновава несъмнен извод, че на инкриминираните дата и място подс.П. е управлявал МПС – лек автомобил марка „Тойота Селика“ с рег.№***. Причина за спирането му от органите на реда е извършване на рутинна проверка на документите. В хода ѝ обаче полицейските служители се усъмнили дали подсъдимият не е употребил наркотични вещества, доколкото треперил и отговарял неадекватно, поради което бил отведен в сградата на РУ-С за тестване. Тестът Дрегер „Drug Check“ 3000 STK5 с № REF 8325581 дал положителен резултат за употреба на амфетамин, което намерило отражение в изготвения по надлежния ред протокол, подписан саморъчно от подс.П.. При предявяването му в хода на въззивното съдебно следствие подс.П. изрично заяви, че именно с такъв тест е бил тестван, като не е в състояние да уточни дали предявения му е идентичен на този, с който е бил изпробван на инкриминираната дата, но

очевидно е подписал плика, в който тестът е запечатан, а свидетелите Г. и Н. с категоричност съобщават, че точно с въпросния тест е било извършено тестването. В съответствие с нормативното изискване на чл.3, ал.2 Наредба №1/2017 г., на подс.П. е бил издаден талон за изследване, съдържащ реквизитите, установени в чл.6, ал.6 Наредбата, след което е транспортиран от органите на реда до МБАЛ- Пловдив, където е прегледен, а отказът му даде кръвна проба и такава за изследване на урина е удостоверен в издадения лист за преглед на пациент. Така документираните събития относно поведението на подсъдимия в лечебното заведение са изцяло в синхрон и с изхождащите от придружилия го то това място показания на свид.Г.. Като напълно хармониращи както помежду си, така и с кумулираните писмени доказателствени източници, при липса на основание за поставянето им дори под съмнение, коментираните показания съвсем коректно са кредитирани като обективни, последователни и непротиворечиви.

Всъщност самият подсъдим не отрича да е бил водач на цитираното МПС на инкриминираните дата и място, нито пък отрича извършената му впоследствие проверка в РУ-С, както и резултатът от тестването му именно с приложеното към делото веществено доказателство. В този смисъл защитната му позиция, инкорпорирана в обясненията му, че отказал да даде кръвна проба, защото съобщена му била необходимостта от заплащане на 500 лева, се оказва съвсем необоснована, тъй като не намира доказателствена опора. Ето защо правилно тази част от обясненията му не е кредитирана. От друга страна, майка му свид.П.А няма преки впечатления от развилите се на процесната дата събития, като наличните такива гради въз основа на споделеното ѝ от нейния син, на което в горепосочената част, както бе вече споменато, вяра не следва да бъде дадено, поради което и липсват основания заявеното от нейна страна в тази насока да бъде кредитирано.

Въз основа на изложената фактология, приета за установена след цялостен и аргументиран анализ на доказателствената маса, законосъобразен и обоснован се явява изводът на контролирания съд, че осъщественото от подсъдимия покрива признаците на вмененото му посегателство с правна квалификация по чл.343б, ал.3 НК, доколкото на 20.01.2022 г. в с.Ново село, община С, област Пловдив е управлявал моторно превозно средство след употреба на наркотично вещество - амфетамин.

Обективната съставомерност на коментираното деяние поставя необходимостта деецът да е управлявал моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, като наказателният закон не поставя изискване водачът да е бил повлиян от тези вещества, както и не се интересува дали и доколко това се е случило. На следващо място, за разлика от деянието по чл.343б, ал.1 НК, за съставомерността на процесното такова липсва изискване употребата на наркотични вещества или техни аналози да е установена по надлежния ред и в този смисъл доказването на това обстоятелство може да бъде реализирано чрез всички допустими доказателствени средства. В конкретния случай доказателствения стандарт е надхвърлен многократно, а не както твърди защитата, че такъв не е наличен, доколкото са събрани множество доказателствени източници: и гласни, и писмени, и веществени относно това, че водачът П. е управлявал превозно средство след употреба на наркотични вещества : тестът Drug Check 3000 STK5 с фабричен №REF 8325581, установен за този вид проверка с нарочна Заповед №8121з-1186/13.09.2017 г. на МВР, е отчел положителен резултат за употреба на амфетамин в съответствие с инструкцията му за прилагане. Със същия е боравено от свид.Н., явяващ се служител в РУ-С, който е сред лицата в РУ-С, запознат с Методическите указания за работа с въпросния полеви тест; тестването е било реализирано в сградата на РУ – С, където подс.П. е бил отведен от служителите при последното. Очевидно се касае за обект, който е постоянно обитаван предвид предназначението му – полицейско управление в малък град, и в този смисъл макар и да липсват данни каква е била действителната температура в същия по време на прилагане на теста, то при положение, че навън е зима, съвсем логично е температурата вътре в сградата да е била значително над външната температура и в този смисъл над изискуемите минимални 5 градуса по Целзий за използване на теста. Ето защо и изтъкнатото в тази насока възражения се явява неоснователно, още повече оспорване на необходимостта тестването да бъде извършено в полицейското учреждение. Тестът е приложен като веществено доказателство, като както свидетелите –*** са заявили, че тестването е било реализирано именно с него, така и самият подсъдим споделя, че с такъв бил тестван при липса на спомени дали това е конкретно използвания, по подписал плика, в който е запечатен; на подсъдимия е бил връчен талон за медицинско изследване, съдържащ реквизитите, установени в чл.6, ал.6 Наредбата, след което е

транспортиран от органите на реда до МБАЛ - Пловдив, където е отказал да даде кръв или урина за проба, който факт е отразен в изготвения лист за преглед на пациент. В контекста на изложеното, първоинстанционният съд е обосновал фактическите си изводи в рамките на доказателствената съвкупност и съобразно регламентирания в Наредба №1/2017 г. за ред за установява концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, който предвижда използването на техническо средство или тест за установяване употреба на наркотични вещества и техни аналози, като еднакво възможно и приложимо наред с медицинското изследване. При отказ на лицето да избере регламентиран в Наредбата начин на установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, се приема отчетеният резултат от теста, който в настоящия случай не може да бъде поставен под съмнение. Представеният от защитата документ, удостоверяващ резултатите от проведено лабораторно изследване по отношение на подсъдимия, съвсем правилно не е било приобщен към доказателствената съвкупност, защото е без значение за установяване на релевантни по делото факти и по-конкретно употребата на наркотични вещества, тъй като е касаел реализирано изследване към дата 22.01.2022 г., тоест следваща инкриминираното деяние, а съгласно експертното становище по назначената по делото експертиза при еднократен прием на доза 3-30 мг амфетамин постъпва за минути 5-20 в организма и може да се задържи в кръвта между 6,8 -24,6 часа. В този смисъл депозираният документ не е в състояние да дерогира установените данни за употребата на наркотично вещество - в случая амфетамин, още повече че същите са получени при спазване на регламентирания в цитираната Наредба ред за тяхното установяване. Ето защо несъстоятелно не явява изтъкнатото в тази насока възражение, както и неналичен се оказва претендираният от защитата доказателствен дефицит, поради което и необоснован е доводът, че жалената присъда почива на предположения. Експертното становище по назначената по делото съдебно-медицинска токсикологична експертиза с категоричност установява, че лекарствените препарати солпадеин и крлиндамицин, очевидно приемани от подсъдимия във връзка с назначено му зъболечение, не са повлияли резултата при тестването, при което е установено наличието на амфетамин. От друга страна, Авирон рапид, Аспирин и витамини, приемани от подсъдимия по повод наличието на контакт с болния му от ковид към

инкриминираната дата баща и във връзка с констатираната температура при самия подсъдим, също не довеждат до отчитане положителен резултат за наличие на амфетамин. В този смисъл несъстоятелно е възражението, че осъществяването към инкриминираната дата медикаментозно лечение спрямо подс.П. е оказало влияние и върху отчетения положителен резултат за употреба на амфетамин. Факт е установената към инкриминираната дата употреба на амфетамин от страна на подс.П., който извод се явява съответен на доказателствената съвкупност. Ирелевантно е обстоятелството кога точно преди реализираната проверка той е употребил наркотично вещество и в този смисъл безпредметно е изследването дали наистина отговаря на истината заявеното от него пред полицейския служител, че това било по време на коледните празници. От друга страна, това извънпроцесуално признание подс.П. е дал след задържането му, когато все още не му е било разяснено правото му от защита, включително и да не дава обяснения, с които да се самоинкриминира. Ето защо същите имат качествена характеристика на негодни доказателствени средства, което от своя страна прави такива и показанията на свид.Г., възпроизвеждащи ги, както правилно изтъква защитата. Но както бе вече споменато, ирелевантно за предмета на доказване в настоящия процес е кога точно преди спирането му за проверка подсъдимият е употребил наркотични вещества.

Годността на използвания тест, приложен като вещественно доказателство по делото, е обезпечена с инкорпорираните по делото писмени доказателства, а именно Заповед на МВР за въвеждането му в експлоатация и справка от „Дрегер Сейфти България“ ЕООД. Партидният номер на теста и годността му са отбелязани фабрично на самата му опаковка.

Поначало процесното посегателство е такова на формално извършване, при което умисълът може да бъде само пряк, а за същия е необходимо и напълно достатъчно деецът да е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си и въпреки това да е искал да го извърши. В този смисъл за съставомерността на деянието е достатъчно да се установи обективно употребата на наркотично вещество, което в случая е сторено, от което принципно се извежда и умисълът за осъществяване на посегателството. Ето защо несъмнен се явява изводът, че от субективна страна подсъдимият е извършил посегателството умишлено под пряк умисъл като форма на вина, с

непосредствено целени и настъпили общественоопасни последици, съзнавайки противоправния характер на осъщественото деяние, както и целейки настъпването на забранените му последици.

По изложените съображения настоящата инстанция прие за напълно обоснован извода на първоинстанционния съд, че извършеното от подс.П. е съставомерно по чл.343б, ал.3 НК, поради което законосъобразно го е признал за виновен в извършването му.

Видно от материалите по делото, във връзка с депозираната от защитата молба за поправка на протокола от проведеното на 20.06.2022 г. пред първостепенния съд съдебно заседание е налично произнасяне с нарочен акт от 12.07.2022 г., с който претенцията е оставена без уважение, поради което несъстоятелно се явява изтъкнатото в тази насока възражение в допълнението към въззивната жалба. От друга страна, вещественото доказателство по делото отново се предяви на подсъдимия във въззивното производство.

Във връзка с възражението за липса на реално реализирано прочитане и приемане на писмените доказателства и доказателствени средства по делото, доколкото това било сторено само формално, то очевидно на изясняване подлежи въпроса как се осъществява фактически дейността на съда по чл. 283 НПК и в частност въпросното „прочитане“ на писмени доказателства и писмените доказателствени средства, съдържащи факти, необходими за изясняване на обстоятелствата по делото. Липсва задължителна за съдилищата съдебна практика, а наличната незадължителна такава очертава каква не трябва да бъде дейността на съда по чл.283 НПК, като от същата могат да се направят няколко основни извода. На първо място, в никакъв случай не се касае за формален акт на съда, след който да се преминава към предявяване на веществените доказателства, както и тази дейност съвсем не се свежда и до изброяване съдържанието на описите, приложени към досъдебното производство. Съгласно основния принцип за подготвителния характер на досъдебното производство, регламентиран в нормата на чл. 7, ал. 2 НПК, при това действие по чл. 283 НПК за пръв път в условията на състезателност се очертава кръгът на писмените доказателства и писмените доказателствени средства, които служат за възпроизвеждане на доказателствата, като се отчита, че в наказателното производство не се допускат такива, които не са събрани или не са изготвени при условията и

при реда, предвиден в НПК. В този смисъл в Решение № 402/11.01.2012 г. на ВКС по н.д. №1890/2011 г. на III н.о се подчертава изключителната важност на задължението на съда да даде възможност на страните да вземат становище, евентуално да направят възражение по всички или по част от писмените доказателства и доказателствени средства. В този смисъл предложението на защитата съдът буквално да прочете всички писмени доказателства и доказателствени средства по делото, респ. да укаже наименованието им, независимо колко са те, не кореспондира със съдебната практика, както и не съответства на духа на закона, а и би било грубо нарушение на принципа на разумност, залегнал в НПК и ЕКПЧ. В контекста на същите се налага изводът, че изискването на законодателя, регламентирано в нормата на чл. 283 НПК, в никакъв случай не е било съдът да се отъждестви с четец, който да изчете всички хартиени носители, приложени по делото, още повече че не всички писмени материали, приложени по делото, имат характер на писмени доказателства и доказателствени средства по чл. 283 НПК. От друга страна, тази дейност в нередки случаи би довела до провеждане на продължителни съдебни заседания само във връзка с прилагането на чл. 283 НПК, което би било грубо нарушение на принципа на разумност, а и би било практически неизпълнимо. Идеята на законодателя, възприета и от съдебната практика, е да се даде възможност на страните именно в този момент при условията на състезателност да вземат становище, евентуално да направят възражение по всички писмени доказателства или писмени доказателствени средства или по част от тях, като това стане именно в хода на съдебното следствие. В този момент някоя от страните може да възрази по събирането на някое писмено доказателство, което пък е възможно да породи необходимост от събиране на други доказателства от съда. В обобщение на казаното, фактическото осъществяване на задължението на съда по чл. 283 НПК се реализира не с буквалния прочит на писмените доказателства и писмените доказателствени средства по делото, с които всички страни би следвало да са запознати, а с приобщаването от страна на съда на годни писмени доказателства и писмени доказателствени средства, което пък се обезпечава с даването от съда на възможност на страните при условията на състезателност да вземат отношение по събраните по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства. С други думи „прочита и приема” по смисъла на чл. 283 НПК не означава, че съдът

буквално „чете” определени доказателства, респ. доказателствени средства или пък че зачита тяхното заглавие. Това е дейност по приобщаване от съда на писмени доказателства и писмените доказателствени средства, голяма част от които са събрани именно в хода на досъдебното производство. Ето защо и това възражение се явява несъстоятелно.

В контекста на гореизложеното необоснована е и претенцията, че лишен бил подсъдимият от възможността делото му да бъде разгледано от обективен и безпристрастен съд поради изтъкнатите в т.1 от допълнението към въззивната жалба причини, разгледани конкретно по-горе.

При индивидуализация на наказанието, правилно контролираният съд е отчетел превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, без обаче същите да обуславят определянето му при условията на осн. чл.55 НК. Липсата на данни за противоправни прояви и трудовата ангажираност на подсъдимия сочат все на добри характеристични данни, което ведно с чистото му съдебно минало и сравнително младата му възраст следва да се отчетат като смекчаващи отговорността обстоятелства. Въз основа на преценката относно превеса им при липса на отегчаващи такива, то коректно се оказва становището на контролирания съд, че съответни на конкретната степен на обществена опасност на престъпното посегателство и на данните за личността на подсъдимия се явяват наказанията в минималния предвиден от закона размер, а именно ЕДНА ГОДИНА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и 500 лева ГЛОБА, както и ЕДНА ГОДИНА ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВО ДА УПРАВЛЯВА МПС - изцяло съобразен със срока на лишаването от свобода, поради което и правилно такива са наложени на подс.П.. Отчитайки предвидения в самия престъпен състав минимум на установените наказания, то несъстоятелна се явява претенцията на защитника в жалбата за намаляване размера на наложените наказания до предвидения в Общата част на НК минимум. ОТ друга страна, същите не само успешно биха реализирали целите на индивидуалната превенция по чл.36 НК, но се явяват безспорно справедливо възмездие за засягането на защитените от закона обществени отношения.

Отчитайки срока на наложеното наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА и обстоятелството, че към момента на извършване на посегателството подс.П. не е осъждан на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за престъпление от общ

характер, правилна се явява преценката, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето и превъзпитанието му не се налага да изтърпи ефективно наложеното му наказание. Поправително-възспиращото въздействие на същото върху бъдещото му поведение може да бъде постигнато много по-успешно именно в рамките на изпитателен срок от три години, отколкото с изолирането му от обществото чрез ефективно изтърпяване на наказанието в пенитенциарно заведение. Поради това и на осн. чл.66, ал.1 НК законосъобразно първостепенният съд е отложил изпълнението на наказанието ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила.

Правилно на осн. чл.59, ал.2 вр. ал.1, т.1 НК от срока на наложеното наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА е приспаднато времето, през което подс.П. е бил задържан по реда на ЗМВР за срок от 24 часа, като един ден задържане е зачетен за един ден ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, а на осн. чл. 59, ал. 4 НК е приспаднато от срока на наказанието ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВОУПРАВЛЕНИЕ времето, през което подсъдимият е бил лишен от възможността да упражнява това право по административен ред, считано от 20.01.2022 г. до влизане на присъдата в сила.

Законосъобразно относно вещественото доказателство „Drug Check 3000 STK5 със сериен № REF 8325581“ е постановено да се унищожи като вещ без стойност след влизане на присъдата в сила, както и на осн. чл.189, ал.3 НПК в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси в размер на 400 лева, платими в полза на първостепенния съд.

В хода на досъдебното производство, респ. съдебното такова въззивната инстанция не констатира да са допуснати съществени отстраними нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на присъдата ѝ връщане на делото за ново разглеждане, още по-малко на претендираното от защитата основание –разглеждане на делото от незаконен състав. Липсват и основания за изменението или отмяната ѝ и затова обжалваната присъда следва да бъде потвърдена, поради което на осн. чл.334, т.6 вр. чл.338 НПК

Окръжен съд-Пловдив

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда №130/20.06.2022 г. по НОХД №1067/2022г.

по описа на Районен съд – Пловдив, XXII н.с.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____